

Hadístudomány: Ilmi Araştırma 20. szám

„Amit tesztek, kizárólag Istenért tegyétek. Mert a Mindenható Allah csak azt a cselekedetet fogadja el, amit az ember őszintén Érte tesz.” Mohammed próféta (béke legyen vele és Isten áldásai)

Az „ihlász” vagyis őszinteség azt jelenti, hogy az ember tudatában van, hogy nincs más istenség, csakis Allah az Egyetlen Isten, és életét áldozza, hogy Isten tetszését keresse. Történjék bármi, nem mond le Isten iránti hűségéről. A Koránban Isten azt mondja: „...**Aki ragaszkodik Allahhoz, az valóban az egyenes útra vezéreltetett...**” (Korán, 3:101)

Az pedig, hogy valakinek „a hitvallása teljes egészében Allahé” azt jelenti, hogy az illető a vallás diktálta erkölcs szerint él úgy, hogy semmilyen haszon vagy előny nem lebeg a szeme előtt, csakis Isten tetszése és megelégedése. Isten, az egyik ájában ennek fontosságát így hangsúlyozza: **„Csupán azt a parancsot kapták, hogy imádják Allahot őszinte odaadással, a vallási cselekedetekben, hanífokként, és imádkozzanak, és adják ki a zakát. Ez az egyenes (igaz) vallás.”** (Korán, 98:5) Csakis így élhető meg a vallás előírta erkölcs.

A hívő ember nem próbálja cselekedetei és istenszolgálatára révén más szeretetét, tetszését elnyerni, mint Allahét, nem keresi más elismerését, nem tart számot más érdeklődésére és nincsen szüksége más helyeslésére. Ha ilyesmit keres, elgondolkodtató, hogy talán nem teljesen őszinte Istenhez, talán nem fordul Hozzá kizárólagos hittel, ellentétben az előbb említett ájakkal. Egyébként adódhat olyan helyzet, hogy az emberek „más céllal végzik el istenszolgálatukat vagy jócselekedeteiket, mint Isten megelégedése”. Akadhatnak olyan emberek, akik ha segítenek egy szegénynek, azért teszik, hogy a többi ember lássa, vagy az imával, mely fontos cselekedet, tiszteletet kívánnak kivívni, esetleg hasznot remélnek. A Korán így szól azokról, akik azért imádkoznak, hogy lássák őket, és javaikból szintén csak a magamutogatás miatt adakoznak:

„Mit gondolsz arról, aki hazugságnak tartja az Ítéletet? Ő az, aki durván elzavarja az árvát, és nem ösztönöz a szegény táplálására. Jaj az imádkozóknak, akik hanyagok az imájukban, s azt szeretnék, hogy az emberek szeme rajtuk legyen...” (Korán, 107:1-6)

„Oh ti, akik hívők lettetek! Ne tegyétek semmivé az adományaitokat – a felhánytorgatással és a sértegetéssel – , mint az, aki az emberek előtt képmutatásból adakozik, és nem hisz Allahban és az Utolsó Napban...” (Korán, 2:264)

Aki hisz, az senkit nem próbál meg elégedetté tenni, csak Istent, hiszen tudja, hogy a szívek Isten kezében vannak, és ha Isten úgy akarja, mindenki elégedett lesz vele. Ezen kívül, bármennyire is elismert valaki ebben a világban, bármennyire is dicsérik vagy kedveskednek neki, az örökké tartó túlvilági életben ez mit sem fog segíteni rajta. Azon a napon minden ember egyes-egyedül, kizárólag egymaga kerül elszámoltatásra Urunk Színe elé, ahol elérhető minden, amit valaha tett. Azon a napon az illető hite, istenfélelme, őszintesége és alávetése lesz a döntő fontosságú. Voltaképpen erre emlékezteti a hívőket Mohammed próféta (Béke legyen vele és Allah áldásai), amikor azt mondja: *Amit tesztek, kizárólag Istenért tegyétek. Mert a Mindenható Allah csak azt a cselekedetet fogadja el, amit az ember őszintén Érte tesz.* (Ramuz El-Ehadis, (Hadisler Deryasi), Musannif: Ahmed Ziyaüddin Gümüshanevi (k.s), Mütercim: Abdülaziz Bekkine (k.s.), Gonca Yayınevi, 20-13)

<https://www.harunyahya.info/hu/ujsgajcikkek/hadistudomany-ilmi-arastirma-20-szam>